

217 Don Karlos och den sköna Lida

1. Don Karlos för en älska Lida,
Lida för sin Karlos tro.
Och sen kom det helga kriget
och förstörde deras ro.
2. Och med snyffluingar och tårar
tog de en ömt farväl.
Lotte dyrt och svårt var
blod en hjärta och en själ.
3. Men det budskap kom: Don Karlos
får för de otrognas hand,
och gav upp sin trogna anda
på en fjärran öde strand.

4. Liden förgäde brötlös Karlos.
 Trenne är dess ättar flöt.
 Och how ville kaga slöjan,
 men dess far dess sorg förbröt.
5. Frang den tomma, kvalde flickan
 ad gi in i nya band.
 Och how lydde, blek som dottern
 Räckte how en ann sin hand.
6. Dagar, månader förbrunno
 och Dow Karlos åter fri,
 hade nu omsides lyckats
 fly utur sitt Slaveri.

7. Och hert kom på hoppets vingar,
flydde i sin fälbets hemm.
Kom, och fann sin ömma Lida
i en annan makes famn.
8. Slagen, digrande av smärta,
utan hopp och utan tröst
raser hert i sin förtvivlan,
stöker dolken i sitt bröst.
9. Lida sig sin forna älskling,
blek och blodig, brast i gråt,
sjönk förskelnad öns liket,
och dess själar följdes åt.